

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

PREHEAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie II./2017
Senát III

Nález:

spisová značka	III. ÚS 355/2016
populárny názov	Rozličné účinky rozhodnutí súdu v konkurznom konaní voči rôznym účastníkmi
sudca spravodajca	Rudolf Tkáčik
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	10.01.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 35 ods. 1
analytická právna veta	Rozhodnutie všeobecného súdu preskúmané v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy môže porušovať základné práva a slobody jedného účastníka konania, no voči inému účastníkovi môže byť z hľadiska jeho základných práv a slobôd úplne bezvadné. Jeden a ten istý rozhodovací proces totiž môže slúžiť ako prostriedok ochrany viacerých hmotných práv, a preto rozhodnutie všeobecného súdu, ktoré je nezákonné alebo je výsledkom ústavne nekonformného výkladu, sa môže negatívne dotknúť hmotného práva určitého účastníka konania, hoci iné hmotné právo iného účastníka zostane celkom intaktné.
skutkový stav a základné fakty	Okresný súd uznesením vyhlásil konkurz na majetok obchodnej spoločnosti pričom ustanovil správcu. Ustanovený správca zvolal prvú schôdzu veriteľov. Na nej bol uznesením schválený návrh na výmenu súdom ustanoveného správcu za sťažovateľa. Okresný súd uznesením z 2. októbra 2014 odmietol predmetné uznesenie schôdze veriteľov na základe § 36 ods. 4 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Uznesenie okresného súdu v spornom výroku napadli veritelia, ktorí sa zúčastnili schôdze veriteľov, za výmenu správcu hlasovali a podľa § 36 ods. 4 zákona o konkurze a reštrukturalizácii ako jediní boli oprávnení odvolanie podať. Krajský súd v Košiciach uznesením z 9. decembra 2014, uznesenie okresného súdu v napadnutom výroku potvrdil, keď sa stotožnil v plnej miere so závermi okresného súdu. Neskorším uznesením z 10. februára 2015 okresný súd zamietol návrh veriteľa na zrušenie uznesenia č. 2 prijatého na schôdzi veriteľov 29. januára 2015, ktorým schôdza veriteľov navrhla okresnému súdu odvolať doterajšieho správcu a vymenovať nového.
z odôvodnenia	K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru. Obe uznesenia okresného súdu (z 2. októbra 2014 a 10. februára 2015) sa z hľadiska základných práv a slobôd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy dopĺňajú natoľko, že ich vzájomná „súhra“ zabránila porušeniu základného práva dotknutého veriteľa v konkurznom konaní na súdnu ochranu a jeho práva na spravodlivé súdne konanie. Okresný súd totiž najprv vyhodnotil schôdzu veriteľov z 22.

septembra 2014 ako nezákonnú, a teda nespôsobilú prijímať platné rozhodnutia, pretože bola zvolaná na deň, ktorý nespadá do časového intervalu ustanoveného v § 34 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii. No vzápätí vyhodnotil v poradí najbližšiu schôdzu veriteľov (29. januára 2015) zvolanú zasa mimo formálnych zákonných časových rámcov ako akceptovateľnú. Oba právne názory nepôsobili na chránené hmotné právo sťažujúceho sa veriteľa škodlivo. Týmto hmotným právom bolo právo veriteľa v konkurze hlasovať, a tak ovplyvňovať priebeh speňažovania majetku úpadcu. Sťažujúci veriteľ napokon dostal možnosť hlasovať o zmene správcu podľa § 36 ods. 1 druhej vety zákona o konkurze a reštrukturalizácii na schôdzi veriteľov, ktorá sa uskutočnila v poradí ako druhá, pričom do tohto hmotného práva mu okresný súd uznesením z 10. februára 2015 nezasiahol. To súčasne determinuje akceptovateľnosť skoršieho uznesenia okresného súdu z 2. októbra 2014 z hľadiska základných práv veriteľa.

Bezvadnosť prvého výroku uznesenia okresného súdu z 2. októbra 2014 v relácii k základným právam veriteľa však automaticky nemusí znamenať jeho akceptovateľnosť vo vzťahu k základným právam ďalšieho subjektu, ktorého sa tento výrok okresného súdu dotkol, a to sťažovateľa.

Sťažovateľ sa stal subjektom dotknutým rozhodovaním okresného súdu v dôsledku návrhu predloženého na schôdzi veriteľov 22. septembra 2014 a následného hlasovania o výmene správcu.

Úlohou ústavného súdu vo väzbe na sťažovateľom označené základné právo na súdnu ochranu i jeho právo na spravodlivé súdne konanie je posúdiť, či požiadavka okresného súdu na dôsledné rešpektovanie časového intervalu ustanoveného v § 34 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii je prejavom ústavne neakceptovateľného formalizmu alebo povinnosť správcu zvolať prvú schôdzu veriteľov tak, aby sa konala nie skôr ako pätnásť deň, a nie neskôr ako dvadsiaty deň od uplynutia lehoty na popieranie pohľadávok, má účel spočívajúci v ochrane základných práv a slobôd iných subjektov účastných na konkurze alebo v ochrane typizovaného verejného záujmu.

Akokoľvek je totiž časové vymedzenie obdobia na uskutočnenie prvej schôdze veriteľov v zákone o konkurze a reštrukturalizácii vymedzené exaktne, nemožno opomenúť, že pri rozhodovaní podľa § 36 ods. 4 zákona o konkurze a reštrukturalizácii konkurzný súd vyvažuje objektívne ustanovenú zákonnú požiadavku na jednej strane a prejavenu vôľu veriteľov, ktorí si pohľadávky voči úpadcovi riadne prihlásili, na strane druhej. Práve v takom hraničnom prípade, akým je aj tu prejednávaná vec (nerešpektovanie zákonného časového obdobia o jeden deň), bolo podľa názoru ústavného súdu potrebné uprednostniť vôľu veriteľov pred striktnou upätosťou na dikciu zákona.

Účelom časového úseku podľa § 34 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii je teda garantovať veriteľom primeraný časový priestor na oboznámenie sa so stavom rozsahu a kvality prihlásených pohľadávok. Za daných okolností nepredstavuje konanie schôdze veriteľov jeden deň pred zákonom ustanoveným prvým možným dňom určeným na konanie schôdze veriteľov taký zásah do účelu zamýšľaného právnou úpravou, ktorý si vyžaduje, aby konkurzný súd pri rozhodovaní podľa § 36 ods. 4 zákona o konkurze a reštrukturalizácii musel za každých okolností negovať v ostatných ohľadoch riadne prejavenu vôľu veriteľov, a tým sa nepochybné dotknúť aj práv a právom chránených záujmov ďalších subjektov, o ktorých veritelia eventuálne hlasovali.

Uznesením č. 1 z 22. septembra 2014 bol sťažovateľ prejavenu vôľou veriteľov postavený do pozície účastníka konkurzného konania, pretože schôdza veriteľov okresnému súdu navrhla ustanoviť do funkcie správcu práve sťažovateľa. Ak potom okresný súd toto uznesenie podľa § 36 ods. 4 zákona o konkurze a reštrukturalizácii odmietol len na báze nespochybniteľného faktu, že sa schôdza veriteľov konala o deň skôr ako formálne dovoľuje zákon, malo to podľa názoru ústavného súdu za následok, že okresný súd nielenže nerešpektoval riadne prejavenu vôľu veriteľov (ktorí sú v konkurze z viacerých hľadísk tí najdôležitejší), ale týmto pochybením sa dotkol aj základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu i jeho práva na spravodlivé súdne konanie, a to kvôli formalistickému, a preto aj ústavne nekonformnému výkladu a uplatneniu § 36 ods. 4 zákona o konkurze a reštrukturalizácii v časti o dôvodoch brániacich schôdzi veriteľov hlasovať o výmene správcu.

	<p>Vada prvého výroku uznesenia okresného súdu napokon nemala na základné právo veriteľov na súdnu ochranu ani na ich právo zaručené čl. 6 ods. 1 dohovoru negatívny dopad, pretože sa následne (29. januára 2015) uskutočnila v poradi druhá schôdza veriteľov a okresný súd uznesením z 10. februára 2015 akceptoval jej rozhodnutie o výmene správcu uskutočnené za podmienok porovnateľných s prvou schôdzou veriteľov, ako ju má na mysli § 36 ods. 1 druhá veta zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Veriteľom teda v konečnom dôsledku nebolo odňaté ich právo podieľať sa hlasovaním na ochrane ich majetkových práv v konkurznom konaní.</p> <p>Vo vzťahu k sťažovateľovi však uznesenie okresného súdu z 10. februára 2015 neprinieslo korekciu negatívneho dopadu na jeho základné práva vyvolaného uznesením z 2. októbra 2014, lebo na schôdzi veriteľov konanej 29. januára 2015 nebol za nového správcu okresnému súdu navrhnutý sťažovateľ, ale iný kandidát. Veritelia na základe žiadneho právneho titulu neboli povinní navrhnúť do opätovného hlasovania práve sťažovateľa, preto sa ťarcha poškodenia jeho práv a právom chránených záujmov presúva v celom rozsahu na okresný súd, ktorý prvým výrokom uznesenia z 2. októbra 2014 zabránil sťažovateľovi v prístupe k funkcii správcu v danom konkurznom konaní, a to na základe formalistického výkladu a uplatnenia § 36 ods. 4 zákona o konkurze a reštrukturalizácii.</p> <p>K namietanému porušeniu základného práva podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť zaručeného čl. 35 ods. 1 ústavy</p> <p>Porušenie základného práva na súdnu ochranu i práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva (ako už bolo uvedené) z právneho následku sporného výroku okresného súdu. Ten spočíva v zabránení sťažovateľovi v prístupe k funkcii správcu, do ktorej ho navrhli veritelia. Vzhľadom na to, že okresný súd ústavne nekonformným spôsobom vyložil a uplatnil § 36 ods. 4 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, poškodil tým nielen základné práva procesného charakteru, ale aj základné právo hmotnej podstaty zaručené čl. 35 ods. 1 ústavy.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že:</p> <p><u>Základné právo sťažovateľa podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť zaručené čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Košice I z 2. októbra 2014 vo výroku o odmietnutí uznesenia č. 1 prijatého na schôdzi veriteľov konanej 22. septembra 2014, ktorým navrhla ustanoviť sťažovateľa za správcu, z dôvodu, že neboli dôvody, aby schôdza veriteľov mohla o výmene správcu hlasovať, porušené boli.</u></p> <p><u>Uznesenie Okresného súdu Košice I z 2. októbra 2014 vo výroku o odmietnutí uznesenia č. 1 prijatého na schôdzi veriteľov konanej 22. septembra 2014, ktorým navrhla ustanoviť sťažovateľa za správcu, z dôvodu, že neboli dôvody, aby schôdza veriteľov mohla o výmene správcu hlasovať, zrušil.</u></p> <p><u>Sťažovateľovi priznal finančné zadost'učinenie v sume 2 000 eur a náhradu trov konania.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov</p>	<p>ÚS SR: II. ÚS 71/97, IV. ÚS 195/07, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, PL. ÚS 7/96, PL. ÚS 13/2012, PL. ÚS 1/2012, I. ÚS 397/2014, IV. ÚS 210/04, III. ÚS 87/08</p>
<p>súvisiace právne predpisy</p>	<p>zákon č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov</p>
<p>kľúčové slová</p>	<p>konkurz a reštrukturalizácia / vyrovnanie-správcu konkurznej podstaty práva a slobody – hospodárske, sociálne a kultúrne práva-právo podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na súdnu ochranu práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na spravodlivý proces</p>

<p>spisová značka</p>	<p>III. ÚS 488/2016</p>
<p>populárny názov</p>	<p>Formálne pochybenie pri rozhodovaní o väzbe</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Rudolf Tkáčik</p>

druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	13.12.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 5 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 5 ods. 4 Ústava Slovenskej republiky čl. 17 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 17 ods. 5
analytická právna veta	Z hľadiska materiálnej ochrany ústavnosti sťažovateľmi vytýkaný nedostatok väzobného rozhodovania (oneskorené doručenie písomného odôvodnenia sťažnosti prokurátora strane obhajoby) možno kvalifikovať ako formálne pochybenie, ktoré nemalo materiálny dopad na ochranu označených práv sťažovateľov, pretože reálna možnosť strany obhajoby konfrontovať sa so sťažnostnou argumentáciou prokuratúry bola zachovaná, nakoľko dôvody, na ktorých prokurátor založil svoju sťažnosť, boli strane obhajoby známe, pretože s nimi bola na neverejnom zasadnutí prvostupňového väzobného konania nielenže vyrozumená, ale na nich aj reagovala a navyše boli prenesené aj do obsahu odôvodnenia prvostupňového uznesenia okresného súdu.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovatelia podali 28. a 29. septembra 2015 na okresnom súde žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu, kde poukázali na skutočnosť, že od spáchania posledných skutkov uplynulo viac ako päť rokov, a keďže väzbe v tejto ich trestnej veci predchádzala väzba v inej trestnej veci, na základe zásady subsidiarity a proporcionality u nich existujú dôvody na nahradenie väzby podľa § 80 a § 81 Trestného poriadku. Okresný súd uznesením z 15. októbra 2015 nahradil väzbu sťažovateľov dohľadom probačného a mediálneho úradníka, sťažovateľov prepustil z väzby a uložil im ďalšie obmedzenia a povinnosti. Proti tomuto uzneseniu po jeho vyhlásení podal prokurátor generálnej prokuratúry sťažnosť, ktorú následne písomne odôvodnil. Namietaným uznesením krajského súdu bolo uznesenie okresného súdu z 15. októbra 2015 zrušené a žiadosti sťažovateľov o prepustenie z väzby na slobodu boli zamietnuté.
z odôvodnenia	Sťažovatelia vo svojich sťažnostiach adresovaných ústavnému súdu namietali, že im a ani ich právnenému zástupcovi nebolo doručené písomné odôvodnenie sťažnosti prokurátora, resp. bolo toto odôvodnenie doručené iba ich právnenému zástupcovi, a to 19. novembra 2005, teda v deň rozhodovania krajského súdu o sťažnosti prokurátora. Sťažovatelia v nadväznosti na uvedené namietajú, že im takýmto spôsobom bolo znemožnené reagovať v plnom rozsahu na tvrdenia prokurátora prednesené v ním podanej sťažnosti. Pri posúdení sťažnosti sťažovateľov považoval ústavný súd za dôležitú otázku, či mala strana obhajoby reálnu možnosť oboznámiť sa a následne konfrontovať s argumentmi prokuratúry pre ponechanie sťažovateľov vo väzbe. Dôvody, na ktorých prokurátor založil svoju sťažnosť, boli strane obhajoby známe, pretože s nimi bola na neverejnom zasadnutí prvostupňového väzobného konania nielenže vyrozumená, ale na nich aj reagovala a navyše boli prenesené aj do obsahu odôvodnenia prvostupňového uznesenia okresného súdu. Krajskému súdu teda neboli zo strany prokurátora predložené žiadne nové argumenty, ktoré by strana obhajoby nepoznala, a teda nemala možnosť sa s nimi konfrontovať. Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia náležite prezentoval skutkové okolnosti veci, na ktoré kompaktné nadviazal svojimi právnymi závermi o existencii materiálnych podmienok väzby, za ktoré považoval dôvodnosť podozrenia o spáchaní skutkov sťažovateľmi a charakter trestnej činnosti sťažovateľov (veľký rozsah, organizovanosť a výška spôsobenej škody) naplňujúcich dôvodnú obavu pre preventívnu väzbu. Krajský súd sa venoval i posúdeniu splnenia dodatočnej podmienky vyžadovanej v prípade dlhšie trvajúcej väzby, kde podrobne preskúmal chronológiu realizovaných procesných úkonov súdu a prijal právny záver o primeranej plynulosti postupu konania. Ústavný súd je toho názoru, že krajský súd sa s otázkou existencie dôvodov väzby sťažovateľov vysporiadal primeraným spôsobom, keď bez zjavných logických protirečení vyvodil zo zistených skutkových okolností čiastkové právne závery, prostredníctvom ktorých v súlade s relevantnou právnou úpravou potvrdil

	splnenie podmienok pre ďalšie trvanie väzby sťažovateľov. Vzhľadom na vyššie uvedené rozhodol ústavný súd tak, že: <u>Sťažnosti sťažovateľov nevyhoveli.</u>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESELP a iných súdov	ÚS SR: III. ÚS 259/2015
súvisiace právne predpisy	zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov
klúčové slová	väzba-preskúmanie väzobných dôvodov väzba-dôvody väzby väzba-preventívna väzba-žiadosť o prepustenie

spisová značka	III. ÚS 570/2016
populárny názov	Povolenie oddlženia dlžníka súdom
sudca spravodajca	Rudolf Tkáčik
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	10.01.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Pri rozhodovaní o oddlžení je hlavnou úlohou konajúceho súdu spravodlivo vyvažovať primárny účel oddlženia (záujem na strane dlžníka – fyzickej osoby) a záujmy stále neuspokojených veriteľov. Posudzovanie podmienky poctivého zámeru dlžníka vynaložiť primerané úsilie na uspokojenie svojich veriteľov nemôže byť posudzované len z hľadiska formálneho plnenia povinností dlžníka počas konkurzného konania. Súd konajúci o oddlžení musí zohľadniť všetky aspekty konkrétneho prípadu.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka je veriteľom dlžníka, ktorý počas a po skončení malého konkurzu vedeného voči nemu ako fyzickej osobe, navrhol okresnému súdu povolenie svojho oddlženia podľa § 166 a nasledujúcich zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Uznesením okresný súd oddlženie dlžníka povolil, ustanovil správcu dlžníka, určil okruh právnych úkonov dlžníka, ktoré budú podliehať schváleniu správcom, určil dlžníkovi sumu 2 400 €, ktorú je povinný zaplatiť správcovi ku koncu každého roka skúšobného obdobia na uspokojenie svojich záväzkov, a správcovi uložil povinnosť oznamovať súdu v priebehu skúšobného obdobia všetky významné skutočnosti, ktoré sa týkajú plnenia povinností dlžníkom, ako aj povinnosť podať súdu v polročných intervaloch podrobnú správu o plnení povinností dlžníkom za predchádzajúce obdobie.
z odôvodnenia	Definovaná sťažnostná námietka svojou podstatou nemieri len voči formálnemu problému naplnenia či nenaplnenia zákonnej podmienky povolenia oddlženia. Evidentne atakuje aj dopad rozhodnutia okresného súdu o tejto otázke na základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu a na jej právo na spravodlivé súdne konanie. Už v uznesení o prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd zdôvodnil reálnosť vplyvu napadnutého uznesenia okresného súdu na označené základné právo sťažovateľky a na jej právo zaručené dohovorom, a to v dôsledku § 169 ods. 1 a § 171 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Ústavný súd sa preto aj pri posudzovaní sťažnosti sťažovateľky sústredil na skúmanie, či výklad a následná aplikácia relevantných procesných noriem konkurzného práva škodlivo atakovali ústavou a dohovorom garantované a sťažovateľom označené práva. Právna úprava oddlženia nezaručuje veriteľom pohľadávok prihlásených a zistených, no neuspokojených v konkurze postavenie účastníkov v konaní o oddlžení. No tá istá právna úprava je dôkazom, že v rozhodovaní o oddlžení je hlavnou úlohou konajúceho súdu spravodlivo vyvažovať primárny účel oddlženia (záujem na strane dlžníka – fyzickej osoby) a záujmy stále neuspokojených veriteľov. Ak sa tejto svojej povinnosti konajúci súd nezhostí rešpektujúc požiadavku spravodlivosti vo vzťahoch dlžníka a veriteľov, potom

buď poškodí dlžníka tým, že mu oddĺženie nepovolí, prípadne mu na účel skúšobného obdobia uloží neprimerané záťaž, alebo poškodí veriteľov tým, že vytvorí predpoklady na nevymáhateľnosť ich riadne prihlásených a zistených pohľadávok, a to bez relevantných dôvodov.

V posudzovanej veci považuje ústavný súd za podstatný fakt, že pohľadávka, ktorú si sťažovateľka do konkurzu vedeného voči dlžníkovi prihlásila, má svoj právny základ v právoplatnom trestnom rozkaze z 27. decembra 2012, ktorým bol dlžník uznaný vinným zo spáchania prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 a 2 Trestného zákona.

Pohľadávky prihlásené veriteľmi do konkurzu môžu mať veľmi rozmanitý pôvod. V prípade sťažovateľky však išlo o pohľadávku z titulu zodpovednosti za škodu, ktorú jej dlžník spôsobil trestným činom. Pritom išlo o trestný čin, súčasťou skutkovej podstaty ktorého je práve vznik škody. Ide o trestný čin proti majetku a ide o trestný čin úmyselný, kde úmysel má pokrývať aj obohatenie sa páchatel'a, ktoré priamo spôsobuje škodu na cudzom majetku. Pohľadávka sťažovateľky, ktorá je napadnutým uznesením okresného súdu o povolení oddĺženia dotknutá, teda priamo vyviera z úmyselného protiprávneho konania dlžníka motivovaného snahou obohatiť sa na úkor sťažovateľky. To je prvý dôležitý faktor, ktorý podľa názoru ústavného súdu mal v rozhodovaní okresného súdu zohrávať svoju úlohu.

Druhým nezanedbateľným aspektom posudzovaného prípadu sú časové súvislosti konkurzného konania voči dlžníkovi a paralelne prebiehajúceho trestného konania, v ktorom bola napokon formálne potvrdená pohľadávka sťažovateľky voči dlžníkovi. Z vyžiadaného súdneho spisu vyplýva, že začatie konkurzného konania, ktoré inicioval sám dlžník, a začatie trestného konania veci spáchania prečinu podvodu v zásade spadajú do rovnakého časového obdobia (august, september 2012). Pritom dlžník súčasne s návrhom na vyhlásenie konkurzu požiadal aj o povolenie oddĺženia.

Napokon pozornosti ústavného súdu neušla ani skutočnosť, že správca v konkurze sa k návrhu dlžníka na povolenie oddĺženia najprv (29. júla 2014) vyjadril tak, že „by mohlo byť nevhodným judikátom rozhodnutie o oddĺžení v prípade, ak dlžník uzatvoril viaceré zmluvy o pôžičke a takto získal finančné pôžičky od fyzických a právnických osôb, následne ich nesplácal a v takejto situácii sa chce oddĺžiť. Najmä nesplatenie pôžičky od veriteľky (sťažovateľky, pozn.) je možné vnímať ako špekulatívne.“. O tri mesiace neskôr (29. októbra 2014) však pri informatívnom výsluchu za prítomnosti dlžníka už ten istý správca k žiadosti dlžníka konštatoval, že „jeho oddĺženie odporúča“. Okresný súd informatívny výsluch nevyužil na odstránenie rozporov v oboch vyhláseniach správcu.

Uplatnenie zákonnej právnej normy, ktoré má na mysli čl. 152 ods. 4 ústavy, nepochybne zahŕňa i subsumpciu tejto právnej normy na súdom zistený skutkový stav. Výsledok subsumpcie musí zohľadňovať skutočnosti, ktoré v konaní vyšli najavo, a to tak, aby sa rozhodnutie čo najviac priblížilo požiadavkám spravodlivosti pri modelovaní obsahu právnych vzťahov medzi subjektmi dotknutými takým rozhodnutím. Splnenie formulovanej požiadavky je podstatným determinantom kvality súdnej ochrany, ktorý vyžaduje čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. základné právo v ňom zakotvené.

Podľa názoru ústavného súdu napadnuté uznesenie v relácii k postaveniu sťažovateľky uvedené požiadavky nenapĺňa.

Okresný súd náležite nezohľadnil okolnosti vzniku sťažovateľkinej pohľadávky ani jej právnu povahu. Opomenul i časové súvislosti paralelne prebiehajúceho trestného konania a konkurzného konania iniciovaného samotným dlžníkom. Rekapitulované skutočnosti významne spochybňujú poctivosť dlžníkovho zámeru uspokojiť svojich veriteľov, a teda aj sťažovateľku ako osobu poškodenú úmyselným trestným činom dlžníka. Sťažovateľka sa takto stala obeťou nespravodlivého rozhodnutia okresného súdu, ktoré má priamy dopad na podobu jej základného práva na súdnu ochranu jej majetkového práva, pretože počas skúšobného obdobia sa ono stáva neexekvovateľným (§ 169 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii), a po rozhodnutí o oddĺžení podľa § 171 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii definitívne nevymáhateľným.

Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že:

Základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy

	<u>Slovenskej republiky a jej právo na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Prešov z 12. novembra 2014 porušené boli.</u> <u>Uznesenie Okresného súdu Prešov z 12. novembra 2014 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.</u> <u>Sťažovateľke priznal náhradu trov konania.</u>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	ÚS SR: II. ÚS 71/97, IV. ÚS 195/07, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02
súvisiace právne predpisy	zákon č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov
klúčové slová	práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na súdnu ochranu práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na spravodlivý proces konkurz a reštrukturalizácia / vyrovnanie-oddĺženie

spisová značka	III. ÚS 717/2016
populárny názov	Zaistenie na účel výkonu trestu vyhostenia
sudca spravodajca	Jana Baricová
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	24.01.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 3 ods. 3 Ústava Slovenskej republiky čl. 12 ods. 4 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 5 ods. 1 písm. f ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 8 ods. 1 ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 8 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 17 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 17 ods. 2
analytická právna veta	Zrušenie rozhodnutia, na základe ktorého sa sťažovateľ nachádzal v zaistení, a následné nerozhodnutie o jeho prepustení na slobodu bolo nepochybne v rozpore s výslovným znením v tom čase účinného ustanovenia § 250sa ods. 7 Občianskeho súdneho poriadku, preto bolo povinnosťou najvyššieho súdu, aby ním prijatý právny záver o potrebe ponechania sťažovateľa v zaistení dostatočne jasne a presvedčivo odôvodnil, odstrániac tak pochybnosti o existencii právne významného adekvátneho rozhodnutia o predĺžení lehoty zaistenia sťažovateľa, keďže pôvodné takéto rozhodnutie bolo zrušené.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ je štátnym občanom Indickej republiky, ktorý bol 26. augusta 2014 rozhodnutím Prezídia Policajného zboru, Úradu hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Trnava (ďalej len „polícia“) podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov zaistený na účely výkonu trestu vyhostenia, ktorý sťažovateľovi uložil Okresný súd Bratislava V rozsudkom z 22. apríla 2009. Polícia rozhodnutím z 26. februára 2015 podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov predĺžila lehotu zaistenia sťažovateľa do 26. augusta 2015 z dôvodu „dostatočnej nespolupráce účastníka konania, ako aj z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote“. O opravnom prostriedku podanom sťažovateľom proti rozhodnutiu o predĺžení lehoty jeho zaistenia o šesť mesiacov Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozhodol rozsudkom z 1. apríla 2015 tak, že napadnuté rozhodnutie polície z 26. februára 2015 potvrdil. Na základe odvolania sťažovateľa najvyšší súd napadnutým rozsudkom z 26. mája 2015 rozsudok krajského súdu z 1. apríla 2015 zmenil tak, že rozhodnutie polície z 26. februára 2015 zrušil. Podstata námietok sťažovateľa spočíva v jeho tvrdení, že najvyšší súd po tom, ako zrušil rozhodnutie polície z 26. februára 2015, nenariadil v rozpore so

	<p>znením vtedy účinného ustanovenia § 250sa ods. 7 Občianskeho súdneho poriadku prepustenie sťažovateľa zo zaistenia na slobodu, pritom dôvody, o ktoré najvyšší súd svoje rozhodnutie v tejto súvislosti oprel, sťažovateľ nepovažuje za relevantné. Za zásah do svojich základných práv sťažovateľ považuje aj tú skutočnosť, že sa najvyšší súd nezaoberal všetkými ním uvedenými námietkami proti jeho zaisteniu.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>Sťažovateľ bol zaistený 26. augusta 2014 pre účely výkonu právoplatne uloženého trestu vyhostenia. Zákom ustanovená šesťmesačná lehota, na ktorú mohol byť zaistený, uplynula 26. februára 2015. Vzhľadom na skutočnosť, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon trestu vyhostenia sťažovateľa sa tento výkon predĺžil z dôvodu, že sťažovateľ dostatočne nespolupracoval, ako aj z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote šesť mesiacov, polícia 26. februára 2015 rozhodla o predĺžení lehoty zaistenia do 26. augusta 2015.</p> <p>31. Rozhodnutie polície z 26. februára 2015 nebolo rozhodnutím o zaistení ani rozhodnutím o predĺžení zaistenia, ale prvým rozhodnutím o predĺžení lehoty zaistenia, ktorého existencia bola v danom čase nevyhnutná pre ďalšie trvanie zaistenia sťažovateľa, pokiaľ sa tak malo diať v súlade so zákonom. Keďže napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu z 26. mája 2015 bolo zrušené rozhodnutie polície z 26. februára 2015, t. j. bol zrušený právny titul pozbavenia osobnej slobody sťažovateľa v období po 26. februári 2015, je v tejto súvislosti legitímnou otázkou, či rozhodnutie polície z 23. apríla 2015, ktorého existenciou najvyšší súd v napadnutom rozsudku z 26. mája 2015 odôvodnil zákonnosť ďalšieho pobytu sťažovateľa v zaistení, je takým rozhodnutím, ktoré v plnej miere spôsobilé „zastúpiť“ (teda či má náležitosti) rozhodnutie o predĺžení lehoty zadržania na ďalšiu dobu. Najvyšší súd sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia tejto okolnosti nijakým, závažným zrušením titulu zaistenia sťažovateľa zodpovedajúcim spôsobom nevenoval. Ďalšou otázkou, ktorá sa v takto vzniknutej situácii vynára a zodpovedanie ktorej mohlo byť pre sťažovateľa podstatným a dôležitým momentom je, do kedy zaistenie sťažovateľa po zrušení rozhodnutia z 26. februára 2015, bude resp. má (malo) trvať, keďže rozhodnutie polície z 23. apríla 2015 vo výroku konkrétny dátum neobsahuje, iba konštatuje, že v čase rozhodovania účel zaistenia sťažovateľa trvá, pritom rozhodnutie, ktorým bola lehota zaistenia predĺžená do konkrétneho dátumu (26. august 2015), bolo zrušené. Ani na túto otázku najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia sťažovateľovi nedal odpoveď.</p> <p>Najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia v podstate prijal záver, že rozhodnutie polície z 23. apríla 2015 je relevantným právnym titulom pre ďalšie zaistenie sťažovateľa, avšak bez uvedenia ďalších, v konkrétnostiach daného prípadu viac ako žiaducich odpovedí na ďalšie s tým súvisiace otázky prameniace práve zo vzniknutej situácie – zrušenia rozhodnutia o predĺžení lehoty zadržania. Inak povedané, najvyšší súd uznal rozhodnutie polície za také, ktoré opodstatňuje ďalšie trvanie pozbavenia osobnej slobody sťažovateľa, avšak neuviedol, prečo ho za také považuje, t. j. na základe ktorých zákonných, právne významných skutočností ho považuje za rozhodnutie predlžujúce lehotu zaistenia sťažovateľa, keďže zrušením rozhodnutia z 26. februára 2015 bolo <i>conditio sine qua non</i> ďalšieho trvania zaistenia práve rozhodnutie o predĺžení jeho lehoty.</p> <p>Podľa názoru ústavného súdu sa rozhodnutie najvyššieho súdu vyznačuje nedostatkom odôvodnenia práve vo vzťahu k jeho záveru o akceptácii rozhodnutia polície z 23. apríla 2015 ako právneho titulu ďalšieho držania sťažovateľa v zaistení. Nedostatok odôvodnenia pritom nespočíva ani tak v skutkových okolnostiach, ktoré najvyšší súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol, ale v otázkach právneho charakteru.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že:</p> <p><u>Základné právo sťažovateľa na osobnú slobodu zaručené v čl. 17 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 8 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd v spojení s čl. 12 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 3 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a právo na slobodu a bezpečnosť zaručené v čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a jeho rozsudkom z 26. mája 2015 porušené bolo.</u></p>

	<u>Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. mája 2015 zrušil. Sťažovateľovi priznal náhradu trov konania. Sťažnosti sťažovateľa vo zvyšnej časti nevyhovel.</u>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESELP a iných súdov	ÚS SR: I. ÚS 306/2010, II. ÚS 142/2015
súvisiace právne predpisy	zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov
kľúčové slová	vyhostenie cudzinec, cudzinci-zaistenie práva a slobody – základné ľudské práva a slobody-právo na osobnú slobodu výkon trestu

Uznesenie:

spisová značka	III. ÚS 826/2016
populárny názov	Princíp prezumpcie nevinny
sudca spravodajca	Jana Baricová
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	29.11.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 50 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 1 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 1 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 5 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 5 ods. 3 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 5 ods. 4 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 8 ods. 1 ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 8 ods. 2 ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 8 ods. 5 Ústava Slovenskej republiky čl. 17 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 17 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 17 ods. 5
analytická právna veta	Princíp prezumpcie nevinny je porušený najmä akýmkoľvek súdnym rozhodnutím, ktoré vyjadruje presvedčenie, že určitá osoba je vinná z trestného činu bez toho, aby jej vina bola preukázaná zákonným spôsobom. Za porušenie princípu prezumpcie nevinny treba považovať, ak súd dáva verejne najavo, že zastáva názor, že osoba je páchatelom a považuje ho za vopred odsúdeného. Formuláciu odôvodnenia potreby ponechania väzobne stihanej osoby konajúcimi súdmi vo väzbe nemožno považovať za porušenie princípu prezumpcie nevinny.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ je trestne stíhaný spolu s ďalšími štyrmi obvinenými pre obzvlášť závažný zločin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a), 4 písm. b) a ods. 5 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 ods. 1 písm. c) Trestného zákona. Uznesením okresného súdu z 12. apríla 2013 v spojení s uznesením krajského súdu z 30. mája 2013 bol sťažovateľ v tejto trestnej veci vzatý do väzby z dôvodov uvedených v ustanovení § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku. Neskôr okresný súd uznesením z 3. apríla 2014 v spojení s uznesením krajského súdu zo 17. apríla 2014 predĺžil lehotu trvania väzby sťažovateľa z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku. Podaním z 30. októbra 2015 (doručeným okresnému súdu 3. novembra 2015) sťažovateľ požiadal o prepustenie z väzby na slobodu a ako náhradu za svoju väzbu ponúkol písomný sľub, resp. žiadal ju nahradiť dohľadom probačného a mediačného úradníka.

	<p>O žiadosti sťažovateľa okresný súd rozhodol uznesením z 19. novembra 2015 tak, že ju zamietol, ako aj jeho návrh na nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka. Písomný sľub ako náhradu za väzbu neprijal.</p> <p>Sťažnosť sťažovateľa proti prvostupňovému rozhodnutiu z 19. novembra 2015 krajský súd uznesením z 22. decembra 2015 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>K namietanému porušeniu základných práv zaručených ústavou a listinou a práv zaručených dohovorom (okrem práva na urýchlené rozhodnutie o osobnej slobode) postupom okresného súdu a jeho rozhodnutím z 19. novembra 2015</p> <p>Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie.</p> <p>K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu</p> <p>Sťažovateľ svojou sťažnosťou namietal porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru rozhodnutím krajského súdu o zamietnutí jeho sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu, ktorým bola žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu zamietnutá, teda takým rozhodnutím všeobecného súdu, na ktoré sa čl. 46 ods. 1 ústavy ani čl. 6 ods. 1 dohovoru vecne nevzťahujú. Pretože neexistuje žiadna vecná súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím krajského súdu o väzbe a namietaným porušením označených článkov ústavy a dohovoru, je sťažnosť sťažovateľa v tejto časti zjavne neopodstatnená, a preto ju ústavný súd z tohto dôvodu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.</p> <p>K namietanému porušeniu základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, resp. v čl. 8 ods. 1, 2 a 5 listiny a práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru postupom a rozhodnutím krajského súdu z 22. decembra 2015</p> <p>Pokiaľ ide o namietané porušenie základných práv sťažovateľa na osobnú slobodu, ústavný súd poznamenáva, že z čl. 17 ods. 2 ústavy vyplýva neodmysliteľná súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím sudcu alebo súdu, a to nielen pri rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale aj počas ďalšieho trvania väzby. Zákonnosť väzby je zároveň determinovaná aj skutkovými okolnosťami, ktoré by svojou podstatou mali dať <i>ratio decidendi</i> (nosné dôvody) na uplatnenie vhodného zákonného ustanovenia. S touto konštatáciou úzko súvisí aj obsah základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy, z ktorého vyplýva oprávnenie konkrétnej osoby na preskúmanie okolností svedčiacich pre a proti väzbe, ale zároveň aj povinnosť súdu rozhodnúť na základe konkrétnych skutočností, a nie na základe abstraktnej úvahy. Uvedené obdobne platí aj pre základné práva zaručené v čl. 8 listiny.</p> <p>Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľove námietky uvedené v sťažnosti podanej ústavnému súdu nespochybňujú záver krajského súdu o pretrvávajúcom dôvode väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku. Pozbavenie osobnej slobody z dôvodu obavy úteku alebo skrývania sa sú legitímnymi dôvodmi v zmysle podľa § 71 ods. 1 Trestného poriadku slúžiacim na zabezpečenie účelu trestného konania vyjadreného v § 1 Trestného poriadku. Krajský súd odkazom na predošlé rozhodnutia všeobecných súdov o väzbe sťažovateľa uviedol, ktoré konkrétne skutočnosti podľa jeho názoru odôvodňujú dôvod tzv. útekovej väzby. Opakovanie týchto okolností v predošlých rozhodnutiach neznižuje ich relevanciu, pokiaľ súd preskúmaním všetkých okolností daného prípadu dospel k záveru o ich pretrvávajúcej existencii. Tento záver krajský súd konštatoval v rozhodnutí, keď uviedol, že v danom štádiu konania sa nezmenili dôvody väzby, ktoré by mohli znamenať, že dôvodná</p>

	<p>obava z úteku sťažovateľa pominula.</p> <p>Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu nemožno vyvodit', že by sa nevysporiadal s právne relevantnými argumentmi v súvislosti s rozhodovaním o väzbe (jej ďalšom trvaní) sťažovateľa, a podľa názoru ústavného súdu je toto odôvodnenie ústavnoprávne akceptovateľné.</p> <p>K namietanému porušeniu základného práva na prezumpciu neviny zaručeného v čl. 50 ods. 2 ústavy postupom a rozhodnutím krajského súdu z 22. decembra 2015</p> <p>Ústavný súd z obsahu namietaného rozhodnutia krajského súdu ani z obsahu uznesenia okresného súdu nezistil, aby konajúce všeobecné súdy v okolnostiach daného prípadu prejedukovali rozhodnutie vo veci samej, a tak prelomili zásadu prezumpcie neviny sťažovateľa, podľa ktorej každý, proti komu sa vedie trestné konanie, sa považuje za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu.</p> <p>Ústavný súd je toho názoru, že formulácia odôvodnenia potreby ponechania sťažovateľa vo väzbe oboma konajúcimi súdmi je založená na dôvodných, resp. prirodzených a logických predpokladoch určitých (súdmi uvedených) skutočností, t. j. neprejedukovala vinu sťažovateľa zo spáchania stíhaného skutku. Preto možno považovať odôvodnenia všeobecných súdov za ústavne konformné a zlučiteľné s obsahom garancií poskytovaných čl. 50 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 2 dohovoru.</p> <p>K namietanému porušeniu práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru postupom a rozhodnutím krajského súdu z 22. decembra 2015</p> <p>Sťažovateľ síce v sťažnosti nekonkretizoval, ktoré konkrétne právo z katalógu práv upravených v čl. 5 ods. 1 dohovoru považoval postupom a rozhodnutiami všeobecných súdov za porušené, avšak v kontexte danej veci prichádzalo do úvahy posúdiť iba prípadný zásah do práva zaručeného v čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru.</p> <p>Ústavný súd však uvádza, že sťažnosťou napadnuté uznesenie krajského súdu z 22. decembra 2015 sa týka ďalšieho trvania väzby sťažovateľa. Dôvodnosť ďalšieho trvania väzby je ratione materiae súčasťou čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru. Článok 5 ods. 1 písm. c) dohovoru sa naopak ratione materiae vzťahuje na rozhodovanie o vzatí do väzby (o uvalení väzby). Sťažovateľova námietka porušenia čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru vo vzťahu ku krajskému súdu v označenom konaní a napadnutým uznesením je preto neopodstatnená už na prvý pohľad.</p> <p>K namietanému porušeniu základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, resp. v čl. 8 ods. 2 a 5 listiny a práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 4 dohovoru postupom okresného súdu a krajského súdu v súvislosti s urýchlenným rozhodnutím o osobnej slobode</p> <p>Argumentácia sťažovateľa vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na urýchlené rozhodnutie o osobnej slobode spočíva v tvrdení, že „rozhodovanie o väzbe trvalo... takmer dva mesiace“. Vychádzajúc z tohto tvrdenia sťažovateľa ústavný súd s prihliadnutím na dátumy vydania napádaných rozhodnutí dospel k záveru (a contrario), že ústavne akceptovaná lehota jedného mesiaca na jednom stupni v danom konaní prekročená nebola.</p> <p>K namietanému porušeniu čl. 1 ods. 1 a 2 ústavy</p> <p>Pretože sťažovateľ porušenie čl. 1 ods. 1 a 2 ústavy videl v spojení porušením základného práva na osobnú slobodu, ktoré však ústavný súd nezistil, nemohlo dôjsť ani ku konštatovaniu porušenia týchto ustanovení ústavy.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že:</p> <p><u>Sťažnosť sťažovateľa odmietol.</u></p>
<p>použitú odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESELP a iných súdov</p>	<p>ÚS SR: III. ÚS 410/08, III. ÚS 1/2011</p> <p>ESLP: rozsudok Daktaras v. Litva z 10. 10. 2000, Lutz v. Nemecko z 25. 8. 1987, Englert v. Nemecko z 25. 8. 1987, Leutscher v. Holandsko z 26. 3. 1996</p>
<p>súvisiace právne predpisy</p>	<p>zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov</p> <p>zákon č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov</p>
<p>klúčové slová</p>	<p>väzba-preskúmanie väzobných dôvodov</p> <p>väzba-žiadosť o prepustenie</p>

	trestné stíhanie väzba-dôvody väzby väzba-dĺžka väzby
--	---

spisová značka	III. ÚS 855/2016
populárny názov	Rozhodovanie o vylúčení sudcu na návrh účastníka
sudca spravodajca	Rudolf Tkáčik
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	13.12.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 50 ods. 2 ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 36 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 2
analytická právna veta	Základné právo na prerokovanie a rozhodnutie veci nestranným súdom je v trestnom súdnom konaní garantované prostredníctvom inštitútu vylúčenia sudcu z ďalšieho prerokovania a rozhodnutia pre zaujatosť. Z uvedeného dôvodu možno sudcu vylúčiť buď na návrh účastníka súdneho konania, alebo na základe návrhu samotného sudcu. Obsahom práva na prerokovanie veci pred nestranným súdom nie je však povinnosť súdu vyhovieť návrhu oprávnených osôb a vylúčiť nimi označeného sudcu z ďalšieho prerokovania a rozhodovania veci pre zaujatosť. Obsahom základného práva na prerokovanie a veci nestranným súdom je len povinnosť súdu prerokovať každý návrh oprávnenej osoby na vylúčenie sudcu z ďalšieho prerokovania a rozhodnutia veci pre zaujatosť a rozhodnúť o ňom.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu uznaný vinným zo spáchania šiestich skutkov kvalifikovaných ako trestný čin vraždy podľa § 219 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov a bol mu uložený súhrnný výnimočný trest odňatia slobody na doživotie. Odsudzujúci rozsudok okresného súdu napadol sťažovateľ odvolaním, o ktorom rozhodoval krajský súd v odvolacom konaní. Na základe vznesenej námietky zaujatosti senát krajského súdu uznesením vyslovil, že predseda senátu nie je vylúčený z vykonávania úkonov odvolacieho konania. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd uznesením tak, že ju ako nedôvodnú zamietol podľa § 193 ods. 1 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“). Na základe námietky zaujatosti vznesenej voči celému senátu odvolacieho súdu krajský súd uznesením vyslovil, že senát krajského súdu nie je vylúčený z vykonávania úkonov odvolacieho konania v trestnej veci sťažovateľa. Proti uvedenému rozhodnutiu podal sťažovateľ sťažnosť, v ktorej navyše namietal zaujatosť všetkých sudcov krajského súdu, a navrhol odňatie veci vedenej na krajskom súde v odvolacom konaní tomuto súdu a jej prikázanie inému funkčne a vecne príslušnému súdu. O podanej sťažnosti (s výnimkou návrhu na delegáciu trestnej veci) rozhodol krajský súd uznesením tak, že ju ako nedôvodnú podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol. O návrhu na delegáciu trestnej veci sťažovateľa rozhodol najvyšší súd uznesením, ktorým trestnú vec sťažovateľa krajskému súdu neodňal. Uznesením krajský súd odvolanie sťažovateľa podané proti prvostupňovému rozsudku zamietol. Sťažovateľ uznesenia krajského súdu (týkajúce sa podaných námietok zaujatosti) napadol sťažnosťou adresovanou ústavnému súdu. Sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá pre nedostatok právomocí ústavného súdu na jej prerokovanie uznesením, v ktorom ústavný súd konštatoval, že argumentáciu prezentovanú v sťažnosti môže sťažovateľ uplatniť prostredníctvom účinného prostriedku ochrany – dovolania proti druhostupňovému meritórnemu uzneseniu krajského súdu. Sťažovateľ následne proti uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie, v ktorom uplatnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. a), b), c), e), g), i) a k) Trestného poriadku. Najvyšší súd uznesením dovolanie sťažovateľa podľa § 382 písm. c) Trestného

	poriadku odmietol pre nesplnenie dovolacích dôvodov.
z odôvodnenia	<p>K namietanému porušeniu sťažovateľom označených základných práv podľa ústavy a listiny a práv podľa dohovoru uzneseniami krajského súdu. Ústavný súd poukazuje na to, že predchádzajúce rozhodnutie o odmietnutí návrhu na začatie konania pre nedostatok právomocí je rozhodnutím, ktoré má na mysli citované ustanovenie § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde. Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia označených základných práv podľa ústavy a listiny a práv podľa dohovoru napadnutými uzneseniami pri predbežnom prerokovaní ako neprípustnú odmietol podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde.</p> <p>K namietanému porušeniu sťažovateľom označených základných práv podľa ústavy a listiny a práv podľa dohovoru uznesením najvyššieho súdu. Ústavný súd pripomína, že ústavné súdnictvo je vybudované predovšetkým na zásade preskúmavania právoplatne skončených vecí. V časti sťažnosti smerujúcej proti predmetnému rozhodnutiu musel ústavný súd sťažnosť odmietnuť pre nedostatok právomocí na jej prerokovanie, keďže existovali možnosti nápravy (potenciálneho porušenia základného práva na nestranného sudcu) v ďalšom priebehu konania. Namietané uznesenie najvyššieho súdu by mohlo zakladať porušenie označených práv sťažovateľa len v prípade, ak by bolo spojené s konkrétnym relevantným nepriaznivým dôsledkom pre sťažovateľa, ktorý bol týmto uznesením spôsobený, pričom by sa negatívny dôsledok musel zároveň vzťahovať na výsledok konania a nebolo by ho možné korigovať v ďalšom procesnom postupe, prípadne v opravných konaniach čo nie je sťažovateľov prípad, pretože sťažovateľ v uvedenom smere ochranu uplatnil prostredníctvom odvolania a dovolania.</p> <p>K namietanému porušeniu sťažovateľom označených základných práv podľa ústavy a listiny a práv podľa dohovoru a Európskeho dohovoru o vydávaní uzneseniami krajského súdu a najvyššieho súdu. V prvom rade sa ústavný súd oboznámil s obsahom odôvodnenia uznesenia krajského súdu, ktorým krajský súd rozhodol o sťažovateľom uplatnenej námietke zaujatosti podanej voči predsedovi senátu odvolacieho súdu tak, že nevylúčil predsedu senátu z vykonávania úkonov odvolacieho konania. Po oboznámení sa s obsahom ďalšieho uznesenia krajského súdu, ktorým tento rozhodol o zamietnutí sťažnosti sťažovateľa podanej proti prvostupňovému rozhodnutiu krajského súdu o nevylúčení členov senátu odvolacieho súdu, ústavný súd zistil, že sú dôvody, na ktorých krajský súd založil svoje rozhodnutie v podstate totožné s predchádzajúcimi prezentovanými rozhodnutiami krajského súdu o námietke zaujatosti podanej proti predsedovi senátu odvolacieho súdu.</p> <p>Opodstatnenosť svojich obáv z nedostatku nestrannosti predsedu odvolacieho senátu, ako aj ostatných členov odvolacieho senátu opiera sťažovateľ o tri skutočnosti. Prvou takouto skutočnosťou uplatnenou vo vzťahu k predsedovi odvolacieho senátu je osobné vyhlásenie tohto zákonného sudcu o svojej zaujatosti v predchádzajúcej fáze konania, konkrétne pri rozhodovaní o väzbe spoluobvinených sťažovateľa. Druhou takouto skutočnosťou je tvrdenie sťažovateľa o použití formulácií signalizujúcich prejednanie viny sťažovateľa členmi odvolacieho senátu v predchádzajúcom väzobnom rozhodovaní. Napokon treťou skutočnosťou odvíjajúcou sa od skutočnosti druhej, na ktorú sťažovateľ poukazuje, je okolnosť podania občianskoprávnej žaloby z dôvodu sťažovateľom prezentovaného tvrdenia o porušení prezumpcie neviny členmi odvolacieho senátu pri rozhodovaní o jeho väzbe. Je nespochybniteľné, že zákonný sudca (predseda odvolacieho senátu) oznámil svoju zaujatosť v predchádzajúcom štádiu trestného konania pri rozhodovaní o väzbe dvoch spoluobvinených dôvodne podozrivých zo skutku spolu so sťažovateľom, a to pre pomer k osobe jedného zo spoluobvinených. Tu však treba zdôrazniť, že dôvod, o ktorý sa sudcom prezentovaná zaujatosť opierala, a to osobná väzba k jednému zo spoluobvinených, následne odpadol, keďže konanie proti tomuto spoluobvinenému bolo vylúčené na samostatné konanie. Je síce pravdivé tvrdenie sťažovateľa, že sa trestné stíhanie sťažovateľa a tohto spoluobvineného viaže na totožný skutok, vylúčením trestného stíhania označeného spoluobvinenému na samostatné konanie bol však faktor osobného pomeru zákonného sudcu k tomuto spoluobvinenému, anonymizáciou osoby</p>

	<p>spoluobvineného v odvolacom konaní vo veci sťažovateľa, ku ktorej vylúčením veci tohto spoluobvineného došlo, fakticky potlačený. Ústavný súd sa oboznámil s obsahom uznesenia krajského súdu, kde rozhodovali o väzbe sťažovateľa v sťažnostnom stupni členovia senátu odvolacieho súdu, ktorí mali podľa názoru sťažovateľa použiť v odôvodnení tohto rozhodnutia formuláciu svedčiacu o prejednaní viny voči jeho osobe a porušení princípu prezumpcie neviny. Predmetným uznesením bola zamietnutá sťažnosť sťažovateľa, ktorou napadol prvostupňové uznesenie o zamietnutí jeho žiadosti o prepustenie z väzby. V označenom sťažnostnom uznesení sa krajský súd stotožnil so závermi prvostupňového rozhodnutia. Bez toho, aby ústavný súd vôbec pristupoval k úvahe, či je potenciálne prejednanie viny väzobným rozhodnutím vydaným v rámci trestného konania vôbec spôsobilé osvedčiť občianskoprávny nárok na ochranu osobnosti, pripisuje ústavný súd občianskoprávnej žalobe, ktorú sťažovateľ uplatnil, veľmi pochybnú hodnotu. Na tomto základe kvalifikuje ústavný súd obavu sťažovateľa z nedostatku nestrannosti členov odvolacieho senátu pre vedený „spor“ ako objektívne neopodstatnenú. Tu ústavný súd pripomína, že rozhodné pre jeho záver nebolo sťažovateľom prezentované, subjektívne vnímanie označeného „sporu“, ale objektívny symptóm – pochybná hodnota podanej žaloby, ktorá viedla ústavný súd k záveru, že obavy sťažovateľa z nedostatku nestrannosti sú objektívne nedôvodné. Na základe jednotlivých čiastkových záverov vyhodnotil ústavný súd subjektívne obavy sťažovateľa o nedostatku nestrannosti členov odvolacieho senátu za objektívne nedôvodné. V uvedenom smere tak ústavný súd posúdil námietku porušenia označených práv sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú. Ústavný súd vychádzajúc z relevantnej právnej úpravy a posúdiac postup pri založení miestnej príslušnosti konštatuje, že v prípade sťažovateľa bola vecná a miestna príslušnosť okresného súdu určená regulárnym postupom v intenciách príslušných zákonných ustanovení, čo vylučuje porušenie základného práva sťažovateľa na zákonného sudcu. Vzhľadom na uvedené posúdil ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v označenej časti ako zjavne neopodstatnenú. Pokiaľ ide o časť sťažnosti, v ktorej sťažovateľ námietky porušenia svojich špecifikovaných práv opiera o argumentáciu, v ktorej predostiera tvrdenia o porušení zásady špeciality v jeho trestnej veci, ako aj zásady rovnosti zbraní obžaloby, ústavný súd zistil, že identické námietky porušenia označených práv rozhodnutím odvolacieho súdu sťažovateľ v minulosti uplatnil, pričom o nich ústavný súd rozhodol uznesením, keď sťažnosť sťažovateľa odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti. Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že:</p> <p><u>Sťažnosť sťažovateľa odmietol.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov</p>	<p>ÚS SR: IV. ÚS 187/09, III. ÚS 33/04, III. ÚS 421/2016, I. ÚS 73/97 EŠLP: Piersack v. Belgicko, rozsudok z 1. 10. 1982, č. 8692/79, Le Compte, Van Leuven a De Meyere v. Belgicko, rozsudok EŠLP z 23. 6. 1981, č. 6878/75 a č. 7238/75, Delcourt v. Belgicko, rozsudok EŠLP zo 17. 1. 1970, č. 2689/65, Pullar v. Spojené kráľovstvo, rozsudok EŠLP z 10. 6. 1996, č. 22399/93, Hauschildt v. Dánsko, rozsudok EŠLP z 24. 5. 1989, č. 10486/83, Thorgeir Thorgeirson v. Island, rozsudok z 25. 6. 1992, č. 13778/88, Panyik v. Maďarsko, rozsudok EŠLP z 12. 7. 2011, č. 12748/06, Nešťák v. Slovensko, rozsudok EŠLP z 27. 2. 2007, č. 65559/01; Mironenko a Martenko v. Ukrajina, rozsudok EŠLP z 10. 10. 2009, č. 4785/02</p>
<p>súvisiace právne predpisy</p>	<p>zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov</p>
<p>klúčové slová</p>	<p>zaujatosť / predpojatosť-námietka zaujatosti trestné konanie-práva obvineného v trestnom konaní</p>

<p>spisová značka</p>	<p>III. ÚS 3/2017</p>
<p>populárny názov</p>	<p>Neproporcionalita právnej úpravy</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Rudolf Tkáčik</p>
<p>druh konania</p>	<p>konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>10.01.2017</p>
<p>dotknuté články ústavy</p>	<p>Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1</p>

<p>a medzinárodných zmlúv analytická právna veta</p>	<p>Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1</p> <p>O ústavne významnej neprimeranosti pri právno-aplikačnej činnosti možno uvažovať len vtedy, ak aplikovaná právna norma dáva konajúcemu orgánu verejnej moci priestor na úvahu pri skúmaní splnenia podmienok hypotézy, dispozície alebo sankcie. Naopak, ak konajúci orgán verejnej moci nemá právnou normou vytvorený žiaden diskrečný priestor a pri zistení splnenia podmienok jej hypotézy je povinný vyvodit' jediný možný právny následok, potom možno hovoriť už len o neproporcionalite právnej úpravy tvoriacej právny základ na konanie orgánu verejnej moci, a nie o neproporcionalite aplikácie práva.</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovateľ je odporcom v konaní vedenom pred okresným súdom na základe návrhu na vydanie platobného rozkazu na zaplatenie pohľadávky v sume 155 987,65 € s príslušenstvom, ktorý podal navrhovateľ. Navrhovateľ sa domáhal priznania oslobodenia od súdnych poplatkov, ale okresný súd mu uznesením požadované oslobodenie nepriznal poukazujúc na pôvod hmotnoprávneho základu sporu (zmluvy o postúpení pohľadávky) ako aj na skutočnosť, že navrhovateľ ako právnická osoba (obchodná spoločnosť) je povinný znášať podnikateľské riziko. Na základe odvolania sťažovateľa Krajský súd v Bratislave uznesením zrušil napadnuté uznesenie okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd dospel k záveru, že okresný súd nedostatočne skúmal majetkové pomery navrhovateľa a svoje negatívne uznesenie nedostatočne odôvodnil. Po vrátení veci okresný súd uznesením vyššieho súdneho úradníka priznal navrhovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov v celom rozsahu. Okresný súd následne vydal platobný rozkaz, ktorý doručil sťažovateľovi. Sťažovateľ včas podal proti platobnému rozkazu odpor. Okresný súd sťažovateľa uznesením vyzval na zaplatenie súdneho poplatku za podaný odpor, a to v sume 9 359 €. Sťažovateľ podal návrh na uloženie povinnosti zložiť preddavok na trovy konania podľa § 141a zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení platnom a účinnom v rozhodnom čase. Okresný súd uznesením zamietol návrh sťažovateľa na uloženie povinnosti navrhovateľovi zložiť preddavok na trovy konania. Dôvodom zamietavého výroku bolo právoplatné priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov v celom rozsahu navrhovateľovi.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>Sťažnostný petít sťažovateľ sformuloval tak, že k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu a jeho práva na spravodlivé súdne konanie malo dôjsť len uznesením okresného súdu, ktorým bol zamietnutý jeho návrh na uloženie povinnosti navrhovateľovi podľa § 141a Občianskeho súdneho poriadku. Nadväzne na to navrhol zrušenie tohto uznesenia a vrátenie veci na ďalšie konanie okresnému súdu, no navrhol zároveň aj zrušenie uznesenia okresného súdu, ktorým bolo navrhovateľovi priznané oslobodenie od povinnosti zaplatiť súdny poplatok. Zrušenie uznesenia okresného súdu o priznaní oslobodenia od povinnosti platiť súdny poplatok teda sťažovateľ žiada od ústavného súdu bez toho, že by navrhol vysloviť porušenie svojich základných práv týmto uznesením. Takúto procesnú konštrukciu však systematika čl. 127 ústavy nedovoľuje. Z prvej vety citovaného ustanovenia ústavy bez pochybností vyplýva, že <i>conditio sine qua non</i> pre uplatnenie kasačnej právomoci ústavného súdu je vyhovieť sťažnosti, teda vyslovenie porušenia práv alebo slobôd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a to práve tým verejnomočenským zásahom, ktorý sťažovateľ zároveň navrhuje zrušiť. Ústavný súd preto nemôže rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah zrušiť bez toho, aby predtým vyslovil, že ním bolo porušené niektoré základné právo alebo sloboda, ktorých ochrana u individuálneho sťažovateľa predstavuje primárny účel konania o tzv. ústavných sťažnostiach. Ústavný súd viazaný sťažnostným petitom zameral svoju pozornosť na predbežné prerokovanie prvých dvoch bodov návrhu vo veci samej. Nimi sťažovateľ atakuje uznesenie okresného súdu, ktorým bol zamietnutý návrh sťažovateľa na uloženie povinnosti navrhovateľovi zložiť preddavok na trovy konania. Procesná norma zakotvená v § 141a ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku je z hľadiska možnej diskrecie (rozhodovacej úvahy) konajúceho súdu formulovaná natoľko exaktne, že ak súd konajúci o návrhu podanom podľa tohto ustanovenia dospeje k záveru o nesplnení ktorejkoľvek z taxatívne regulovaných podmienok pre pozitívne rozhodnutie, musí návrh odporcu zamietnuť. O taký prípad išlo aj v posudzovanej kauze</p>

	<p>sťažovateľa. Ani on sám nespochybňuje, že v čase rozhodovania okresného súdu o jeho návrhu podanom podľa § 141a ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku bol navrhovateľ v celom rozsahu oslobodený od súdnych poplatkov. Za týchto okolností potom okresný súd nemal inú možnosť, než návrh sťažovateľa v pozícii odporcu zamietnuť. Inak by jeho rozhodnutie bolo nezákonné. Podľa názoru ústavného súdu okresný súd nemohol v reláciách účinnej právnej úpravy a v okolnostiach prípadu poskytnúť sťažovateľovi ako odporcovi právnu ochranu v inej podobe, než bola tá, ktorú inkorporoval do zamietavého výroku svojho uznesenia. Tvrdenie sťažovateľa, podľa ktorého okresný súd „rozhodnutie o zamietnutí návrhu sťažovateľa na uloženie preddavku na trovy konania odôvodnil zmätočne bez logického súvisu s vecou“, je podľa názoru ústavného súdu veľmi vágnou a nekonkrétnou výhradou. Sťažovateľ nevysvetlil, prečo podľa jeho názoru absentuje logický súvis odôvodnenia napadnutého uznesenia okresného súdu s vecou. Okresný súd sa zrozumiteľne vyjadril k jednej zo zákonných podmienok, ktoré musia byť na pozitívne rozhodnutie o návrhu podľa § 141a Občianskeho súdneho poriadku splnené. Keďže dospel k záveru, že táto podmienka splnená nie je, nebolo potrebné pokračovať v skúmaní ďalších požiadaviek plynúcich z uvedeného procesného ustanovenia. Zhrňujúco tak ústavný súd konštatuje, že v napadnutom rozhodnutí okresného súdu neidentifikoval žiadne signály, ktoré by boli po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie spôsobilé viesť k pozitívnemu rozhodnutiu vo veci samej.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že: <u>Sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavné neopodstatnenú.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov	ÚS SR: IV. ÚS 415/09, IV. ÚS 355/09, III. ÚS 575/2012, I. ÚS 4/00, PL. ÚS 30/2015
súvisiace právne predpisy	zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov
klúčové slová	trovy konania-náklady konania práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na súdnu ochranu

Spracovalo Analytické oddelenie Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.